

Kapitola jedna

Jason išiel do Mozgokempu. Tábor mal iné meno, pravé meno, ale tak ho každý nazýval. „Okej,“ povedal a vtláčil posledný pár ponožiek do rohu svojho kufra. „Zoznam. Ešte raz.“

Zobrala som kúsok papiera, ktorý bol vedľa mňa. „Perá,“ začala som. „Zošity, telefónna karta, baterky do foťáku, vitamíny.“

Jeho prsty prechádzali obsahom tašky, hľadali a identifikovali každú vec v nej. Skontrolovať a znovu skontrolovať. S Jasonom to bolo vždy o tom, byť si istý.

„Kalkulačka, laptop...“ pokračovala som.

„Počkaj,“ zastavil ma a zdvihol ruku. Prešiel dookola k svojmu stolu, tam odzipsoval tenkú čiernu tašku a potom na mňa kývol hlavou.

„Prejdi k zoznamu číslo dva.“

Očami som si prešla stranu a našla slová LAPTOP (TAŠKA) a odkašlala som si. „Prázdne cédečká,“ povedala som, „prepäťová ochrana, slúchadlá...“

Najprv sme dokončili toto a potom sme vybavili hlavný zoznam – zastavili sme, aby sme prešli ďalšie dve položky TOALETNÉ POTREBY a RÔZNE – Jason sa zdal naozaj pre-

svedčený, že má všetko. To ho však nezastavilo, aby si mrmlal pre seba a pokračoval v krúžení po izbe. Dalo to veľa práce byť dokonalým. Ak sa pri tom naozaj nechceš zapotiť, ani sa nenamáhaj.

Jason vedel, čo je dokonalosť. Na rozdiel od ostatných ľudí, pre neho to nebol iba nejaký vzdialený obzor. Pre Jasona bola dokonalosť hneď za vedľajším kopcom, dostatočne blízko, aby na ňu mohol zaostriť. A nebolo to miesto, ktoré by chcel len navštíviť. On tam chcel žiť.

Bol celoštátnym šampiónom v matematike, vedúcim debatného tímu a držiteľom najlepšieho študijného priemeru v histórii našej strednej školy (zúčastňoval sa špeciálnych seminárov už od siedmej triedy a od desiatej triedy chodil do prípravky na vysokú školu). Už dva roky bol prezidentom študentskej rady a bol zodpovedný za inovatívny školský recyklačný program, ktorý bol zavedený v okresoch po celej krajine. Hovoril plynulo po španielsky a francúzsky. Nebolo to však len o jeho akademických schopnostiach. Jason bol tiež vegánom a minulé leto strávil stavaním domov pre charitatívnu organizáciu Domov pre ľudí. Praktizoval tiež jogu, svoju starú mamu v domove dôchodcov navštevoval každú druhú nedeľu a mal kamaráta v Nigérii, s ktorým si od svojich ôsmich rokov písal listy. Čokoľvek robil, robil dobre.

Mnoho ľudí by to považovalo za otravné či odpudzujúce. Ale ja nie. On bol presne to, čo som potrebovala.

Vedela som to od prvého dňa, ako sme sa stretli v druhom ročníku na hodine angličtiny. Boli sme rozdelení do skupín na úlohu o *Macbethovi*, ja, Jason a dievča menom Amy Richmondová, ktorá po tom, čo sme spojili svoje lavice dokopy, ihneď oznámila, že ona „nie je dobrá v tých shakespearovských táratinách“, a položila hlavu na svoj batoh. O sekundu neskôr zaspala.

Jason sa na ňu len pozrel. „Dobre,“ povedal a otvoril svoj zošit, „myslím, že môžeme začať.“

Bolo to práve potom, čo sa to stalo, a ja som bola vo fáze ticha. Slovám som vôbec nerozumela, keď som po nich prechádzala očami, mala som problém ich rozlíšiť a celé vety sa mi zdali, akoby boli obrátené alebo v inom jazyku. Len pred niekoľkými dňami som navrch strany napísala svoje meno a spätne som prehodnotila písmenká a ich usporiadanie, neistá ešte aj v tomto.

Preto ma *Macbeth*, samozrejme, úplne zmiatol. Strávila som celý minulý víkend zápasením so starým jazykom a zahadnými menami postáv, neschopná čo i len určiť základné body príbehu. Otvorila som svoju knihu a hľadela dole na riadky dialógu:

Keby som bol pred hodinou zomrel,/žil by som šťastný život; pretože odteraz/už v smrteľnom živote nezostalo nič vážne:/všetko bude len hra.

Ani náhodou, pomyslela som si. Nič.

Našťastie pre mňa, Jason, ktorý nemal v úmysle nechať svoj študijný prospech v rukách niekoho iného, bol zvyknutý prebrať kontrolu nad skupinovú úlohou. Tak otvoril svoj zošit na prázdnej strane, vytiahol pero a dal dole vrchnáčik. „Najprv,“ začal, „sa pustíme do základných tém hry. Potom si určíme, o čom budeme písať.“

Prikývla som. Okolo nás bolo počuť rozprávanie našich spolužiakov a unavený hlas našej angličtinárky, pani Sonnenbergovej, ktorá nás znova prosila, aby sme sa utíšili.

Jason prešiel na strane niekoľko riadkov. *Vražda*, videla som ho napísať. Jeho rukopis bol čistý, úhľadný a stranu prechádzal rýchlo. *Moc. Manželstvo. Pomsta. Proroctvo. Politika*. Vyzeralo to, akoby mohol pokračovať donekonečna, ale vtedy zastal a pozrel na mňa. „Čo ešte?“ spýtal sa.

Rýchlo som sa pozrela späť do mojej knihy, akoby neja-

kým spôsobom slová náhle spolu vytvorili niečo súvislé. Cítila som, ako sa na mňa Jason pozerá, nie nevlúdne, len čakal, kým niečím prispejem.

„Ja...“ povedala som konečne a potom som zmlkla, slová sa mi zasekli v hrdle. Prehltla som a začala odznova. „Ja som to nepochopila. Naozaj.“

Bola som si istá, že keď to počul, hodil na mňa ten istý pohľad, aký venoval Amy Richmondovej. Ale Jason ma prekvapil, položil pero a spýtal sa: „Ktorú časť?“

„Žiadnu z toho,“ dodala som, a keď neprevrátil oči, ako som očakávala, dodala som: „Chcem tým povedať, viem, že tam ide o zápletku s vraždou, a viem, že tam je nejaké napadnutie, ale zvyšok... Neviem. Je to úplne pomotané.“

„Pozri,“ preriekol a znovu si zobral pero. „Nie je to také komplikované, ako si myslíš. Kľúčom k naozajstnému pochopeniu je začať s proroctvom o tom, čo sa stane... pozri, tu...“ Začal obracať strany vo svojej knihe, pričom neprestal rozprávať a ukazoval mi jednotlivé pasáže. Potom ich nahlas prečítal, a keď prechádzal prstami po slovách, bolo to, akoby ich čarovne zmenil a ony mi zrazu dávali zmysel.

Cítila som sa dobre. Konečne. Všetko, čo som chcela tak dlho, bolo, aby mi niekto všetko vysvetlil. Aj to, čo sa mi stalo, takým istým spôsobom. Aby to úhľadne označil na strane: to vedie k tomu a to zas k tomu. Hlboko vnútri som vedela, že to bolo omnoho komplikovanejšie než toto, ale ako som hľadela na Jasona, bola som plná nádeje. On zobral ten chaos, ako bol Macbeth, a dal ho do poriadku a ja som si vpravila, či by bolo možné, aby nejakým nepatrným spôsobom bol schopný urobiť to isté pre mňa. Preto som sa k nemu priblížila a odvtedy som tam.

Teraz zazipsoval svoju tašku na laptop a položil ju na posteľ s ostatnými vecami. „Okej,“ zahlásil a poslednýkrát sa obzrel po izbe. „Môžeme ísť.“

Keď sme vyšli von, jeho mama a otec už čakali vo svojom volve. Pán Talbot vystúpil, otvoril kufor a spoločne s Jasonom strávili pár minút ukladaním vecí.

Keď som si sadla na zadné sedadlo a dala som si bezpečnostný pás, pani Talbotová sa ku mne otočila a usmiala sa. Bola botanička, jej manžel chemik, obaja profesori. Boli takí učení, že zakaždým, keď som videla ktoréhokoľvek z nich bez knihy v rukách, pripadali mi čudní, akoby im chýbali nosy alebo ruky.

Snažila som sa na to nemyslieť, keď mi povedala: „Tak, Macy. Čo budeš robiť do augusta bez Jasona?“

„Neviem,“ odvetila som. Mala som pracovať v knižnici, pretože som prebrala miesto pri informačnom pulte po Jasonovi, ale okrem tohto sa nasledujúcich osem týždňov javilo prázdnych. I keď som mala zopár priateľov zo študentskej rady, väčšina na leto odišla do Európy alebo do tábora. Popravde, môj vzťah s Jasonom zaberol dosť veľa času: medzi hodinami jogy a záležitosťami študentského parlamentu, nehovoriac o ostatných veciach, ktorými sme sa zaoberali, nebolo veľa času pre niekoho iného. Okrem toho, Jasona ľudia ľahko znechutili, tak som váhala pozývať s nami niekoho nového. Ak bol niekto pomalý alebo lenivý hocijakým spôsobom, Jason rýchlo strácal trpezlivosť, a bolo preto jednoduchšie chodiť von s ním alebo s jeho priateľmi, ktorí s ním mohli držať krok. Nikdy som o tom neuvažovala ako o zlej veci, naozaj. To sme boli my.

Po ceste na letisko Jason a jeho otec diskutovali o nejakých voľbách, ktoré sa nedávno uskutočnili v Európe. Jeho mama sa rozčuľovala nad výstavbou dopravnej siete. A ja som tam sedela a pozerala na miesto medzi Jasonovým a mojím kolenom, a rozmýšľala, prečo sa neskúsim pohnúť k nemu bližšie. Nebolo to nič nové. Nepobozkal ma až po naše tretie rande a teraz, po roku a pol, sme sa stále neporozprávali o tom,

či zjídeme ďalej. V období, keď sme sa stretli, sa mi aj obyčajné objatie zdalo priveľa. Nechcela som, aby sa niekto ku mne priveľmi priblížil. A preto všetko, čo som chcela, bol chlapec, ktorý chápal, ako som sa cítila. Ale teraz som si čas od času želala aj viac.

Na letisku sme si pri vchode povedali zbohom. Rodičia ho objali, potom diskkrétne odišli do čakárne, stáli tam pri okne a pozerali na príjazdovú dráhu a veľký pás modrého neba, ktorý sa nad ňou skláňal. Objala som Jasona a vdychovala jeho vôňu – športový deodorant a čistíč na akné – tak hlboko, že som jej mala dosť, aby mi na chvíľku vydržala.

„Budeš mi chýbať,“ povedala som mu. „Tak veľmi.“

„Je to len osem týždňov,“ zahlásil.

Pobozkal ma na čelo. Potom rýchlo, tak rýchlo, že som ani nemala čas zareagovať, ma pobozkal na pery. Odtiahol sa a pozrel mi do tváre, pričom ma rukami objímal okolo pásu.

„Napíšem ti,“ dodal a znovu ma pobozkal na čelo. Keď ohlásili jeho let a on zmizol vo vstupnej hale k lietadlu, stála som s Talbotovcami a hľadela na neho, ako odchádza, pocítila som pichnutie pri srdci. Malo to byť dlhé leto. Chcela som naozajstný bozk, niečo, čo si možno zapamätať, ale už dávno som sa naučila nebyť pri rozlúčkach príliš náročná. Nikto ich nezaručil alebo nesľúbil. Bola som šťastná, viac než požehnaní, ak som vôbec dostala zbohom.

Môj otec zomrel. A ja som bola pri tom.

Tak ma ľudia poznali. Nie ako Macy Queenovú, dcéru Deborah, ktorá stavia krásne domy v úplne nových uzavretých uličkách. Alebo ako sestru Caroline, ktorá mala predchádzajúce leto najkrajšiu svadbu, akú kto kedy videl v Lakeview Inn. Ani ako niekdajšiu držiteľku rekordu v šprinte na päťdesiat metrov v stredoškolskej kategórii. Ani náhodou. Bola som Macy Queenová, ktorá sa zobudila deň po Viano-

ciach, vyšla von a uvidela svojho otca ležiaceho na konci cesty a cudzieho muža, ktorý ho oživoval. Videla som svojho otca zomrieť. To som bola ja.

Keď to ľudia prvýkrát počuli alebo ma uvideli a spomenuli to, vždy spravili *ten výraz*. Ten smutný výraz sprevádzaný sklonením hlavy na stranu a spustením kútikov – *och, preboha, ty úbožiatko*. I keď to zväčša mysleli dobre, pre mňa to bola len reakcia svalov a šliach, ktorá neznamenalala nič. Vôbec nič. Nenávidela som *ten výraz*. Videla som ho všade.

Prvýkrát to bolo v nemocnici. Sedela som na plastovej stoličke pri nápojovom automate, keď moja matka vyšla z malej čakárne, tej mimo hlavnej. Už som vedela, že to bolo miesto, kde prijímali ľudí, aby im oznámili naozaj zlé správy: že ich čakanie sa skončilo a ich blízky zomrel. V skutočnosti som pri tom práve sledovala inú rodinu. Desať alebo asi toľko krokov, zabočenie za roh, prechod od nádeje k beznádeji. Keď moja mama – o čosi neskôr – prišla ku mne, vedela som to. Za ňou stála plnoštíhla sestrička držiaca zdravotnú kartu, a keď ma uvidela, ako tam stojím v nohaviciach s trakmi a voľnej teplákovkej bunde, obutú v starých smradľavých topánkach na beh, spravila *ten výraz*. *Och, úbožiatko*. Vtedy však netušila, ako ma to bude prenasledovať.

Ten výraz som videla všade na pohrebe. Bola to spoločná maska ľudí, ktorí sa zhromaždili na schodoch alebo ticho sedeli a mrmlali si v laviciach, posielajúc mi bokom pohľady, ktoré som mohla cítiť, i keď som mala sklonenú hlavu a pozerala som na svoje čierne pančuchy a škrabance na topánkach. Vedľa mňa vzlykala moja sestra: cez obrad, keď sme kráčali uličkou, v limuzíne, na cintoríne, na recepcii. Plakala tak veľmi, že keby som začala ja, pôsobilo by to zle. Bolo by len zbytočné, aby sa k nej niekto pridala.

Nenávidela som, že som bola v tejto situácii, nenávidela som, že môj otec zomrel, nenávidela som, že som bola lenivá

a ospalá a že som ho odmietla, keď prišiel v to ráno do mojej izby, oblečený vo svojom páchnucom tričku Waccamaw 5K a naklonil sa k môjmu uchu, aby mi pošepkal: *Macy, vstávaj. Dám ti výhodu na začiatok pretekov. Pod', vieš, že prvých pár krokov je najťažších.* Nenávidela som, že to neboli dve alebo tri minúty, ale päť, keď som si to rozmyslela, vstala a vyhrabala svoje staré tepláky a zašnurovala topánky. Nenávidela som, že som nebola na tých troch desatinách kilometra rýchlejšia, že kým som prišla k nemu, bol už mŕtvy, neschopný počuť môj hlas, vidieť moju tvár, aby som mu mohla povedať všetko, čo som chcela. Mohla som byť to dievča, ktorému zomrel otec, dievča, ktoré bolo tam, a každý to mohol vedieť. Tak ako mnohé iné veci, nemohla som to ovládať. Ale tá skutočnosť, že som bola nahnevaná a vystrašená, to bolo moje tajomstvo. Oni sa ho tiež nemali dozvedieť. Bolo iba moje.

Keď som sa vrátila domov od Talbotovcov, na verande bola škatuľa. Keď som sa zohla a uvidela adresu odosielateľa, spoznala som, čo to je.

„Mami?“ Keď som vošla dnu a dvere sa za mnou zabuchli, môj hlas sa odrážal dole v prázdnej predsieni. V jedálni som uvidela letáky naskladané okolo niekoľkých kvetinových ozdôb, všetko bolo pripravené na kokteilový večierok, ktorý moja matka túto noc chystala. Práve sa začala najnovšia etapa výstavby jej štvrte, luxusných domov, ktoré mala predať. To znamenalo, že bola totálne urozprávaná, čo jasne prezrádzal aj nápis na výklenku kozuba uvádzajúci jej usmievajúcu sa tvár a slogan: *Queenove domy – nechajte nás vybudovať váš hrad.*

Položila som škatuľu na kuchynskú linku, priamo uprostred, potom som šla ku chladničke a naliala si pohár pomarančového džúsu. Vypila som ho do dna, opláchla pohár a vložila ho do umývačky riadu. Nezáležalo na tom, ako som samu seba zamestnala. Celý čas som si bola vedomá škatule,

ktorá tam na mňa čakala. Nedalo sa robiť nič iné, len to prekonať.

Zo zásuvky kuchynskej linky som vytiahla nožnice, potom som ich potiahla cez vrch škatule a rozrezala spoj hnedej lepiacej pásky. Adresa odosielateľa, ako všetky ostatné, bola Waterville, Maine.

*Vážený pán Queen,
ako jeden z našich najväčších zákazníkov EZ Products v prílohe nájdete našu poslednú novinku. Sme si istí, že ju budete považovať za takú dôležitú súčasť Vášho každodenného života ako mnoho iných produktov, ktoré ste u nás v priebehu rokov zakúpili. Ak by ste však z nejakého dôvodu neboli úplne spokojný, tovar nám vráťte do tridsiatich dní a nebudeme Vám nič účtovať. Ďakujeme Vám za Vašu priazeň. Ak máte akékoľvek otázky, prosím, neváhajte kontaktovať náš priateľský zákaznícky servis na čísle uvedenom nižšie. Pracujeme, aby sme ľuďom ako Vy urobili každodenný život lepším, viac produktívnym a najviac zo všetkého jednoduchým. Nie sú to len slová: je to prísľub.*

*Srdečne
Walter F. Tempest
prezident EZ Products*

Vybrala som polystyrénové guľôčky, úhľadne ich naukladala vedľa škatule, až kým som vnútri neobjavila balíčok. Balík mal vpredu dva obrázky. Na prvom bola žena stojaca pri kuchynskom pulte s asi dvadsiatimi rolkami alobalu a pred ňou bol nahromadený voskový papier. Na tvári mala frustrovaný výraz, akoby bola len dva nádychy od zrútenia. Na obrázku vedľa bola žena pri tej istej linke. Škatule tam už ne-

boli, boli nahradené plastovým pultom, ktorý bol pripevnený k stene. Z neho ťahala nejaký plastový obal a mala blažený výraz tváre zvyčajne spojený s madonami alebo ľuďmi v hlbokjej meditácii.

Ste unavení zaobieraním sa masou toľkých druhov fólií a obalov? Ste chorí z prehrabávania sa v neusporiadaných zásuvkách a skrinkách? Zoberte si Šikovný Obal a budete mať na dosah všetko, čo potrebujete. S príslušnými otvormi pre desiatové vrecká a vrecká na mrazenie, staniol a voskový papier – nikdy sa už nebudete musieť znova prehrabávať v zásuvke. Všetko je tu, priamo na dosah.

Položila som škatuľu dole a prstami prešla po okraji. Je to smiešne, čo znamená niekoho stratiť. Zvládla som pobaliť smútočné, nekonečné sústrastné karty, kar plný šepkajúcich hlasov. Ale zakaždým, keď prišla škatuľa z Maine, zlomilo mi to srdce.

Môj otec tieto veci miloval: bol blázon do všetkého, čo vyhlasovalo, že zjednodušuje život. Táto vlastnosť zmiešaná so sklonmi k nespavosti bola smrteľná kombinácia. Býval dole na prízemí, prechádzal zmluvy a vyhadzoval listy neskoro do noci, so zapnutou televíziou v pozadí, a potom prišiel na rad teleshopping. Ihneď bol nalákaný. Najprv úsmevným, umelým vtipom medzi hostiteľom a dizajnérom, potom ukážkou, ktorú nasledoval bonusový darček len pre tých, ktorí si objednávajú *hneď teraz*, a v tej chvíli už jednou rukou vyťahoval svoju kreditnú kartu a druhou vytáčal číslo.

„Vravím ti,“ povedal mi, oživený nadšením z výhodnej kúpy, „to je to, čo ja nazývam novátorstvom!“

A pre neho to bol veľký balík sviatočných pohľadníc, ktorý kúpil pre moju mamu (a zahŕňal každý sviatok od Kwanzaa po oslavu slnovratu, ale bez jedinej pohľadnice k Vianociam), a plastový výmysel, ktorý vyzeral ako malá pasca na medveďa a sľuboval perfektný francúzsky drdol, ktorý sme však ne-

skôr museli z mojich vlasov odstrihnúť. Neprekážalo mu, že my ostatní sme už dávno boli otrávení výrobkami EZ Products; môj otec sa nenechal odradiť naším cynizmom. Miloval to *napätie*, tú možnosť, že v jeho nedočkavých rukách bola azda odpoveď na jednu zo životných otázok. Nie „Prečo sme tu?“ alebo „Existuje Boh?“ To boli otázky, ktoré si ľudia kládli už veky. Ale ak znela otázka: „Existuje nejaká zubná kefka, ktorá slúži zároveň ako dávkovač na ústnu vodu?“ odpoveď bola jasná: Áno. Och, áno.

„Poď sa na to pozrieť!“ zahlásil s nadšením, ktoré ak nebolo nákazlivé, tak bolo aspoň roztomilé. To bola tá vec o mojom otcovi. Nech spravil hocičo, vyzeralo to ako dobrá zába-va. „Pozri,“ vysvetľoval a pritom položil podložky vyrezané zo špongie/hovoriaci vreckový poznámkový rekordér/kávo-var s diaľkovým ovládaním na zapínanie a vypínanie, „to je skvelá myšlienka. Myslím si, že väčšina ľudí si ani nevie pred-staviť, že by sa dalo prísť s niečím takým!“

Z nutnosti, ak z ničoho iného, som zdokonalila svoju re-akciu – užasnutý výraz spojený s nadšeným prikývnutím – už ako malá. Moja sestra, kráľovná drámy, si ani nebola schop-ná pripraviť dobrý falošný úsmev, namiesto toho len poký-ovala hlavou a povedala: „Och, oci, prečo kupuješ všetky tie-to hlúposti?“ Moja mama sa snažila byť férová a odložila svoj exkluzívny kávovar a nahradila ho tým na diaľkové ovládanie. Aspoň dovtedy, kým sme nezistili – po tom, čo sme sa zobudili o tretej ráno na vôňu kávy –, že u susedov dochádzalo k ruše-niu signálu od babyfónu a káva sa varila mimovoľne. Dokonca tolerovala aj dávkovač vreckoviek, ktorý inštaloval na tienidlo v jej BMW (*Nikdy neriskuj haváriu pre to, že sa načiahneš po Kleenexe!*), ešte aj keď sa uvoľnilo a udrelo ju do čela, zatiaľ čo bola na diaľnici, a takmer ju vrhlo do protismeru.

Keď otec zomrel, každá sme reagovala iným spôsobom. Zdalo sa, že moja sestra vzala na seba našu narastajúcu

emocionálnu reakciu: plakala tak veľmi, že sa zdalo, že uschne priamo pred našimi očami. Ja som sedela pokojne, ticho, nahnevaná a odmietajúca smútok, pretože sa zdalo, že tak by som dala každému, čo chcel. Moja mama začala organizovať.

Dva dni po pohrebe sa po dome pohybovala s takou intenzitou, že energia, ktorá z nej vychádzala, stačila na to, aby vám začali cvakať zuby. Stála som vo dverách svojej izby a hľadela na ňu, ako sa prehnila cez našu skriňu na bielizeň a vyhodila všetky staré obliečky, ktoré pasovali na posteľ, ktoré sme už dávno dali preč. Z kuchyne vyhodila čokoľvek, čo nemalo pár – osamelý pohár na džem, jeden darovaný tanier pripomínajúci Vianoce v obchode Cracket Barrel... Všetko si razilo cestu do odpadkového vreca, ktorý ťahala za sebou z izby do izby, pokiaľ nebol dosť plný na to, aby sa s ním nedalo pohnúť. Nič nebolo v bezpečí. Keď som sa jedného dňa vrátila zo školy, zistila som, že môj šatník celý prekutrala a preorganizovala. Veci, ktoré som chvíľu nenosila, už boli preč. Začalo mi byť jasné, že sa nemám unúvať k niečomu sa príliš pripútať. Otočíš sa a stratíš to. Len tak.

Veci z EZ Products mali odísť ako posledné. V sobotu ráno, týždeň po pohrebe, už bola hore o šiestej a na príjazdovej ceste hromadila veci pre organizáciu *Dobrá vôľa*. Okolo deviatej už mala vypratanú väčšinu garáže: starý šliapací mlyn, záhradné ležadlá a škatule s nikdy nepoužitými vianočnými ozdobami. Rovnako ako som sa o ňu obávala, keď sa pustila do tohto ničenia, ešte viac som sa strachovala o to, čo sa môže stať, keď všetko dokončí a jediné, čo jej ostane, budeme my.

Kráčala som po trávniku k príjazdovej ceste, obchádzajúc kopu neotvorených plechoviek. „Toto všetko ide preč?“ spýtala som sa, keď sa sklonila dole ku škatuli s plyšovými zvieratkami.